

РЕШЕНИЕ

№ 5558

гр. София, 30.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.09.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5374** по описа за **2022** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на И. П. М., подадена чрез процесуален представител адв. А. А. срещу РЕШЕНИЕ № 1095 от 28.03.2022г. на СРС, НО, 100-ен състав, постановено по нахд № 15011/2021г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон. Касаторът излага доводи, че АУАН не е съставен на мястото на извършване на нарушението, а по-късно в СДВР, както и при написването му той не е присъствал. Посочва се, че нарушението представлява „маловажен“ случай и изобщо липсва реализирано ПТП. Налице било несъответствие между наложената санкция и вмененото административно нарушение.

Касаторът моли да бъде отменено решението на СРС, НО, 100-ен състав по нахд № 15011/2021г. и спорът решен по същество, като се отмени изцяло НП № 21-4332-016258/05.08.2021г. на началник група в отдел „Пътна полиция“- СДВР.

Ответникът – началник група в отдел „Пътна полиция“- СДВР, не изпраща процесуален представител в проведеното открито съдебно заседание на 16.09.2022г. По делото от юрк. Д. И. е депозиран писмен отговор вх. № 110463/01.06.2022г., в който е изложено становище за неоснователност на жалбата. По същество претендира да се остави в сила решението на СРС, както и да се присъди юрисконсултско

възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за основателна и дава заключение, че решението на СРС следва да бъде отменено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ОСНОВАТЕЛНА.

С решение от 28.03.2022г., постановено по нахд № 15011/2021г. СРС, НО, 100-ен състав е потвърдил наказателно постановление НП № 21-4332-016258/05.08.2021г. на началник група в отдел „Пътна полиция“- СДВР в частта, с което на И. П. М. на основание чл.185 от ЗДвП е наложена глоба в размер на сумата от 20.00 /двадесет/ лева за извършено нарушение по чл.20, ал.1 от ЗДвП. Този наказателен акт в частта, с която на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП на И. П. М. е наложена глоба в размер на сумата от 120.00 /сто и двадесет/ лева и е лишен от право да управлява МПС за срок от 2 /два/ месеца е изменен, като е намален размера на глобата на 50.00 /петдесет/ лева, както и наказанието „лишаване от право да управлява МПС“ на 1 /един/ месец.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите Ц. Х. Ц. и К. С. П. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че при провеждане на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, правилно е бил приложен материалния закон, като е доказано извършването на деянията по чл.20, ал.1 и чл.123, ал.1, т.3, б.“в“ от ЗДвП, които не представляват маловажен случай по см. на чл.28 ЗАНН. По отношение на размера на санкциите за второто нарушение е изложено, че ответникът не е извършил преценка на обстоятелствата по чл.27, ал.2 от ЗАНН, поради което същите са намалени до законния минимум от 50.00 /петдесет/ лева и 1 /един/ месец „лишаване от право да се управлява МПС“.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

По смисъла на чл.220 АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

Констатирано е било, че на 04.05.2021г. в [населено място], на [улица], бензиностанция „О.“, И. П. М. е управлявал товарен автомобил марка „М. 411 ЦДИ“ с рег. [рег.номер на МПС] . Поради недостатъчен контрол върху МПС, водачът е самокатастрофирал в рекламен чадър, след което напуска мястото на местопроистшествието, като не уведомява компетентните органи на МВР. В тази връзка и в присъствието на двама свидетели е бил съставен акт за установяване на административно нарушение № 221054/22.07.2021г. Въз основа на изготвения акт е издадено и обжалваното наказателно постановление № 21-4332-016258/05.08.2021г. на началник група в отдел „Пътна полиция“- СДВР, с което касаторът е привлечен към административно наказателна отговорност за извършени от него деяния по чл.20, ал.1 и чл.123, ал.1, т.3, б.“в“ от ЗДвП. И. П. М. е санкциониран с глоби съответно в размер на сумата от 20.00 /двадесет/ лева и 120.00 /сто и двадесет/ лева, както и е лишен от правото да управлява МПС за срок от 2 /два/ месеца.

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е неправилен, защото при неговото постановяване е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 във вр. ал.2 от НПК. Съображенията за това са следните:

На първо място, основното оплакване на касатора е за нарушение на чл. 40, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН. Действително АУАН № 221054/22.07.2022г. е съставен при участието на двама свидетели С. А. Д. и Е. З. П., които не са присъствали при извършване или установяване на нарушението; като не е налице и хипотезата на чл. 40, ал. 4 ЗАНН, доколкото писмените сведения /докладна записка на Н. Г. и сведение на К. С. П. от 04.05.2021г./ не са официален документ. Това обстоятелство обаче, не е възпрепятствало нарушителя да упражни правото си на защита. Актът за установяване на административно нарушение е съставен в присъствието на нарушителя. Съгласно чл. 40, ал. 1 от ЗАНН, актът за установяване на административно нарушение се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението. Разпоредбата на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН изрично допуска при невъзможност на свидетелите, присъствали при извършването или установяването на нарушението, актът да се състави в присъствието на други двама свидетели, като това изрично се отбележи в акта. Видно от съставения акт, в настоящия случай това обстоятелството е вписано в него, като актът е съставен от Ц. Х. Ц. в присъствието на свидетелите С. А. Д. и Е. З. П. по реда на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН. Актосъставителят и свидетелите са се подписали под акта съгласно чл. 43, ал. 1 ЗАНН. Няма извършено процесуално нарушение на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН. Видно от акта, същият е съставен в присъствието на нарушителя и му е връчен, като неговите права в производството не са засегнати, а упражнени чрез вписване на възражение в акта.

На второ място, в касационното производство не се решава материалноправния спор между страните, а същото има за предмет преценката относно правилността, респ. допустимостта и действителността на въззивното решение. Касационният съд изследва съответствието на решението с материалния закон, въз основа на фактите, установени от първата инстанция. Дейността му се свежда единствено до проверка, дали фактите са подведени вярно под хипотезата на правната норма и дали правилно са приложени предвидените в нея правни последици. От съдържанието на АУАН № 221054/22.07.2021г. и НП № 21-4332-016258/05.08.2021г., съдът приема, че актосъставителят и наказващият орган не са изпълнили задълженията си по чл. 42, т. 4 ЗАНН, съответно по чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН за детайлно описание на нарушенията по чл. 20, ал. 1 и чл.123, ал.1, т.3, б“в“ от ЗДвП и обстоятелствата, при които същите са намерили проявление в обективната действителност, имайки предвид липсата на доказателства за причинено ПТП по смисъла на § 6, т. 30 от ДР на ЗДвП. Съгласно легалната законова дефиниция „пътнотранспортно произшествие е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети“. В АУАН и НП не са изложени факти за причинени имуществени вреди, а единствено се сочи, че привлеченото към отговорност лице "самокатастрофира в рекламен чадър" /неясно какви са последиците от това и дали въобще събитието може да се определи като пътно-транспортно произшествие/.

Констатираната непълнота при словесното описание на обвинението в АУАН и

издаденото, въз основа на него НП не би могла да бъде запълнена от анализа на доказателствения материал, тъй като е рефлектирала неблагоприятно върху гарантираното от закона право на защита на И. П. М. да узнае параметрите на претендираната спрямо него юридическа отговорност. Допуснатото съществено процесуално нарушение представлява самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление.

Същевременно нито в АУАН, нито в наказателното постановление е налице изложение с думи дали от „ПТП“ има или няма настъпили имуществени вреди, какви са тези вреди, не е посочено кои са участниците в „ПТП“ /при условие, че се твърди автомобилът да е самокатастрофирал в рекламен чадър/, респ. дали има или няма съгласие между участниците в „ПТП“ относно обстоятелствата, при които то е настъпило. Гореизложеното показва, че и по отношение на второто нарушение с квалификация чл.123, ал.1, т.3, б“в“ ЗДвП липсват съставомерни факти в АУАН и НП и не са посочени обстоятелства, при които се твърди да е било реализирано това административно деяние.

Визираните нарушения са от категорията на съществените и винаги ограничават правото на защита на санкционираното лице, поставяйки го в невъзможност да разбере в какво го обвинява административно - наказващият орган и да организира по адекватен начин защитата си. В наказателното постановление се очертават пределите на административното обвинение и в него следва да се съдържат всички признаци от обективната страна на вменените нарушения. Липсата на твърдения в АУАН и обжалваното наказателно постановление за причинени имуществени вреди, води и до автоматично отпадане на задължението на И. П. М. да не напуска местопроизшествието.

И в АУАН от 22.07.2021г. и в НП от 05.03.2021г. не са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното изложение не съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени- чл.42, т.4 ЗАНН и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН.

Производството по установяване на административни нарушения и налагане на административни наказания чрез издаване на НП е строго формален процес и ЗАНН урежда изчерпателно процедурата и реквизитите, които трябва да съдържат съответните актове. Формалността на административно-наказателното производство предполага максимална прецизност на наказващия орган при индивидуализацията на конкретното нарушение. Изложеното влече извод за наличие на допуснато нарушение на процесуалните правила при издаване на наказателния акт. Недопустимо е в рамките на съдебния процес, основавайки се на фактите, които се установяват от доказателствата по делото, да се санират пороците на акта, тъй като би се променил елемент от обективния състав на нарушението, за което наказващият орган е наложил наказание. Неспазването на така установените нормативни изисквания има за последица постановен при съществено нарушение на закона акт.

По съществуто на спора СРС, НО, 100-ен състав неправилно е установил, че НП № 21-4332-016258/05.08.2021г. е издадено в съответствие с материалния закон, защото от събраните и приети в процеса писмени и гласни доказателства, не може да се обоснове с категоричност извод, че касаторът е извършил административните нарушения по чл.20, ал.1 и чл.123, ал.1, т.3, б.»в» от ЗДвП, поради което и

незаконосъобразно е ангажирана неговата административно-наказателна отговорност. По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че решение от 28.03.2022г. на СРС, НО, 100-ен състав е неправилно на основание чл.348, ал.1, т.1 във вр. ал.2 от НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде отменено. Спорът подлежи на разрешаване по същество, като се постанови цялостна отмяна на наказателния акт от 05.08.2021г. на началник група в отдел „Пътна полиция“ - СДВР. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221, ал.2 и чл.222, ал.1 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ решение № 1095 от 28.03.2022г., постановено по нахд № 15011/2021г. на СРС, НО, 100-ен състав и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление НП № 21-4332-016258/05.08.2021г. на началник група в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с което на И. П. М.:

1. на основание чл.185 от ЗДвП е наложена глоба в размер на сумата от 20.00 /двадесет/ лева за нарушение по чл.20, ал.1 от ЗДвП;
2. на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 120.00 /сто и двадесет/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 /два/ месеца за нарушение по чл.123, ал.1, т.3, б.“в“ от ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.